

Извѣстія отдѣленія русскаго языка и словесности имп. Академіи Наукъ 1913 г. Т. XVIII-го кн. 2-я. СІБ. 1913.

Кожна книжка академічних „Извѣстій“ приносить щось нове для української науки. В останній книжці маємо такі цікаві для нас праці.

„Українскій діалогъ и тренія на Успеніе Богородицы“ проф. Перетца. Автор подає уривок з діалога і тренів, знайдений серед рукописів Народнього Дома у Львові (збірка А. Петрушевича), уважаючи цей уривок за „типову пам'ятку українського бароко в письменстві XVII в.“. Характерна примета діалога—користування з аналогії між християнськими святощами та подіями класичної старовини. „Ця мода,— додає проф. Перетц,—з польського письменства перекинулась до українського, а звідси й до російського Петрівської доби йдучи попереду й підготовляючи смаки до французького класицизму“.

„Три центра древнѣйшей Руси“ В. Пархоменка. Автор аналізує свідчення арабських письменників IX—X в.в. про три руських племена, яких города по арабському писалися: „Куяне“, „Славія“ і „Арта“. В першому племені автор бачить Русь Київську, в другому—Новгородську, в третьому—Тмутараканську. Цей поділ Русі на три племена д. Пархоменко ставить у зв'язок з пізнішим етнографічним поділом на українців, великоросів та білоросів, доводячи, що Тмутараканська Русь—то Вятчї, які пізніше перейшли на верхів'я Дніпра й там оселившись стали предками теперішніх білоросів.

„Поученіе св. Луки Жидатца по рукописамъ XV—XVI в.в.“ С. Бугославскаго—перегляд текстів відомої пам'ятки старого нашого письменства, „поученія къ братіа“. Д. Бугославський приходить до висновку, що автором його був такий єпископ новгородський Лука.

„Н. В. Гоголь въ галицко-русской литературѣ“ О. О. Марнова. Вважаючи на деякі риси цієї праці, близько зв'язані з сьогочасним життям, про неї маємо поговорити иншим часом докладніше. С. Є.